

войници, остави Генералъ Макензенъ на неговото решение, а той самъ реши да атакува крепостта.

Четвърта преславска девизия и първа софийска бригада почнаха своя напоръ срещу крепостта. Къмъ 11 часа преди обѣдъ съ жестокъ ржкопашенъ бой падатъ подъ ударитѣ на преславци IV. V и VI. фортове. Тѣхнитѣ мрежи, вълчи ями, и модерни технически препятствия, както и артилериския и пушеченъ огънь не сж прѣчка за решенитѣ бързо да свършатъ съ крепостта, за да не позволятъ при най-малка победа отъ страна на ромънциѣ да бжде укрепенъ и тѣхния духъ.

Софийци трѣбваше да атакуватъ фронтално фортъ № VIII. Падатъ софийци, загиватъ подъ урагання огънь на врага, но тѣ се не спиратъ, атакуватъ неспирно, напиратъ и не искатъ да позволятъ на врага да се окопоти. Легендарниятъ генералъ Велизаръ Лазаровъ — води войницитѣ, той самъ е между тѣхъ. Но тѣ сж малко, па и артилерията ни е заглушавана отъ численото превъзходство на вражата артилерия. Привечеръ положението става сериозно. Дружинитѣ изнемогватъ, а неприятелътъ трупа нови сили. Веригитѣ предени вече почватъ да се огжватъ.

Най-опасно е положението на 9 рота. Лѣвиятъ флангъ на 1 п. софийски полкъ е изложенъ, поради бавното придвижване на частитѣ отъ 4-та дивизия. Тукъ е изпратенъ въ подкрепа. . . последната подкрепа, картечния взводъ на подпоручикъ Сава Савовъ.

Положението на 9-та рота се подобрява. Картечницитѣ косятъ неприятеля но привличатъ неговия артилерийски огънь, който почва да се засилва все повече и повече. Ротата привършва патронитѣ си. Положението става опасно, но никой не мисли да отстъпва, макаръ, че съседната дружина почва да се огхва назадъ.

Офицеритѣ отъ ротата сж или избити или ранени. Раненитѣ, обаче, продължаватъ да даватъ примѣръ на войницитѣ и оставатъ по мѣстата си. Личната храбрость на подпоручикъ Леонъ Фархи задържа ротата. Тя не иска да отстъпи, а се държи героично срещу напирания врагъ. Но какво можеха да направятъ двама офицери—ротниятъ и Фархи? Силата на неприятеля надвишава героичнитѣ усилия на 9-та рота и тя ще трѣбва да се подаде.

Въ това време подпоручикъ Фархи е раненъ въ ржката и ротниятъ командиръ останалъ единственъ здравъ офицеръ въ ротата е принуденъ да отстъпи.

Подпоручикъ Савовъ застава предъ картечницитѣ си и имъ казва:

— Драги войници! Ивие може да отстъпите. Азъ оставамъ тукъ и тукъ ще умра!

Войницитѣ не се колебятъ, тѣ изнасятъ картечницитѣ напредъ и тѣ почватъ своята пѣсенъ на смъртта. Задъ тѣхъ час-